

ANDA YARATILAN GELECEK: İLK KURŞUN- I

İSKAN AMED yazdı:

ANDA YARATILAN GELECEK: İLK KURŞUN – Birinci Kısım

Çırav'ın granit kayalarının bağrında meşe türü olup da yeşeren, soğuk iklime göre biçim alan, Deyndar ağacının yeşil yapraklarına vuran güneşin hüzmeleri, sayısız bölünen ışınlarla göz kamaştırıyordu. Daldan dala, kayadan kayaya seken Çırav dağının kızıl, siyah minik sincapları telaşla çevrelerinde fır dönüyorlardı. Su kuyusunun çevresinde kekliklerin ötüşleri doğadaki ezginin tılsımını en yalın haliyle ortaya seriyordu. Otlarda soğuk gecenin biriktirdiği çiğ tanecikleri hiçbir mücevherin sunamayacağı parlaklığı gözlere sunuyordu.

Bin dokuz yüz seksen dört yılının On Beş Ağustos'unda haritalarda yok sayılan bir ülke hayata ve özgürlüğe durmanın aydınlık zamanına duracak mıydı? Toprağa tohum atılmıştı. Ama filiz verip vermeyeceği o gün belli olacaktı. O gün, Kürtler için kader anıydı. Böyle bir zaman dilimini içinde barındırıyordu.

Tarihi çıkışa tanıklık edilecek miydi? Sömürgecilikten hesap sorulacak mıydı? Zulmün kanlı pençesinden kurtulmaya durulacak mıydı? O gün bir halk yeniden kendi kökleri üzerine eski çağlarda olduğu gibi doğrulacak mıydı? İnsanlığın özgürlük tarihinde hak ettikleri yeri alacaklar mıydı? O gün bu yasaklarla örülen ölüme dur diyebilecekler miydi? Sorular uzadıkça uzuyordu. Tıpkı dağ silsilelerinin zirvelerinde beliren ufuk çizgisi gibi. Sonsuzcasına zihinlerde...

Kürt halkının ne coğrafyası ne de dili tanınıyordu. Yasaklarla her gün, her saat, her geçen saniye katlediliyorlardı. Ve cennet özlemi... Köle bir halkın evlatları olarak cennette yer alamazlardı. Çünkü onların dilinde Tanrı, Xweda idi. Xweda; kendisini yaratan, kendisi olan, özgür olan demektir. Tanrının mekanı cennete köleler değil, ancak özgür insanlar girebilirdi. Özgürlüğe yürüyüş, cennette yürüyüştü. Cennet uzaklarda değil hemen yanı başlarında her gün ayak bastıkları topraklarda gizliydi. Bu hazineyi, ancak özgür düşünenler, özgür

bakabilenler görebilirdi. O korunması gereken cevherdi. Şimdi o kutsal cevher için savaşıma vaktiydi. O gün özgür bir toplum yaratma yolunda aşkla, bilinçle bir adım atmaya çalışacaklardı.

Friedrich Nietzsche: “Derisini değiştirmeyen yılanlar ölmeye mahkumdur. Bu durum fikirlerini değiştirmeyen zihinler için de geçerlidir” der.

Zulmünden zerre-i miskal taviz vermeyen, zihnine Kürtleri inkar etme dışında hiçbir şey koymayan faşist Türk devletinin ölümü erken yaşaması, direnişlerine bağlıydı. Kürtler ölmemek için direnmek ve savaşmak zorundalardı. Bu savaşa öncülük yapanlar için yol görünmüştü. Yolcular yola çıktı. Yolda bin bir hile ve tuzak gizliydi. Ama aşkın bilinci korku bilmez, engel tanımazdı. Onlarca engel gün ışığı altındaki buz kalıpları gibi birer birer eriyecekti. Böylesi haklı bir davanın kutsanmış neferlerinin yürüyüşünü kim durdurabilirdi ki? Bu yürüyüş ders yüklü, saygı doluydu. O gün; ölüm tacirlerini topraklarından söküp atma aşkıyla yanan özgür yürekliilerin tetik çekecekleri gündü. Kalaşnikoflarında sakladıkları öfke kurşun olup sömürgecilere savrulacaktı. O gün; zaman insan diliyle ifade edilemez zulmü, savaşıarak yok etmenin miladına duracaktı. O gün; uğradıkları zulüm, çektikleri acı, en büyük intikam silahları olacaktı.

Karanlık çökene dek durdukları halayın ardından eyleme gidecekleri noktaya doğru uzanan patikadan öncüleri Selim’in peşinden yola düştüler. Eruh’un tam karşısına düşen Kêver köyünün kapısındaki uçurumlarla çevrili noktaya gece yarısı ulaşır ulaşmaz mevzi düzeni aldılar.

Gece boyunca yaşadığı bin bir duygu ve soğuk hava uykusuna mani olmuştu. Bu durumu dağıtmak isteyen Egîd, şafak aralanırken Eruh’u işaret parmağının ucuyla gösterdi: “İşte hedefimiz”.

Kürtler son iki asırdır, kimi istisnalar hariç ilk defa zulme karşı direnmeyecek, bu defa zulme saldıracaklardı. Son iki asırdır isyanları, düşmanlarının zalimane saldırıları sonucu başlamıştı. Ve onlar bu defa zalimin zorbalığına saldırarak savaş başlatacaktı.

PKK’nin önder kadrolarından Mehmet Hayri Durmuş, On Dört Temmuz günü ölüm orucu eylemini açıkladıkları mahkemede son sözlerinde izleyecekleri rotayı göstermişti:

“Bu halk için mücadele edeceğini söyleyenler, silahlı mücadeleyi esas almalıdırlar. Silahlı bir mücadele olmadan sömürgecilik asla yenilgiye uğratılamaz”.

Silaha sarıldıklarında onlara: ‘Deli’ diyenler az olmamıştı. İçlerinde ve dışlarında ellerine aldıkları silahı bırakmalarını isteyenler oldukça fazlaydı. Onların düşmanlarının ellerinde her türlü silahlar mevcuttu. Ve her gün Kürtleri katlediyorlardı. Silaha karşı çıkanlar, Kürtlerin ülkelerini her nedense nasıl kurtaracaklarını ağızlarına dahi almak istemiyordu. Kaldı ki silahlı mücadeleye karşı çıkanlar, asla canlarını savaş meydanında ortaya koymazdı. Kürtlerin elinde silah olmasını istemeyenler düşmanlarıydı. Çünkü silahı olmayan Kürtleri daha da kolay öldüreceklerdi. Tıpkı Dersim, Amed, Agiri, Gelîyê Zîlan ve daha birçok yer, zaman ve mekanda olduğu gibi Kürtler dağlarda derelerde kentlerde kurşuna dizilecek, darağaçlarına çekilecek, mağaralarda kimyasal gazlarla yok edilecekti.

Egîd, düşmanlarına karşı bakışlarında biriken intikam ve yüzünde yoğunlaşan kin duygusuyla Eruh’u: ‘İşte hedefimiz’ diye gösterirken sanki o güne dek yaşadıkları tüm acıları, zorlukları,

özlemleri o iki kelimeye sığdırmıştı. Bu hedefi belirleyen ise sonsuz öfkeleriydi. Sömürüye, zulme, aşağılanmaya, açgözlülüğe, gaspçılığa, işkenceye duyulan öfke. O öfke onu büyük bir cesarete, büyük bir hamlenin öncülüğüne ve komutanlığına götürecekti miydi? Kahraman olmayı aklının ucundan dahi geçirmemişti. Bunun için de yola çıkmamıştı. Kim sonunu bilebilirdi ki? Amel dışında. Çünkü insanın ameli sonunu da belirlerdi.

Egîd eyleme katılmaya hazır, yirmi sekiz savaşçının karşısına geçti. Tek tek onları süzdü. Ordu ve askerden ziyade halktan bir avuç kimselerdi. İçlerinde Türk ordusunda askerlik yapmış birkaç kişi dışında askeri deneyimleri gördükleri eğitimlerle sınırlıydı. Ama her şeye rağmen gözler bulutsuz gök kadar berraktı. Ya da öyle görünüyordu.

Egîd gözlerini bir noktaya sabitledi. Gördüğü, duyduğu, tattığı, dokunduğu, kokladığı özcesi tüm duyularının kendisine kazandırdığı tecrübenin ve bilginin ışığında söze başladı:

“Yapacağımız ilk baskın eyleminin sonucu ne olursa olsun bugüne kadar Kürt halkından bahsetmeyenler bundan sonra adımızı anmaktan kaçamayacaklardır. PKK ve Kürtler kesin olarak artık tarihte yerlerini alacaklardır. Kimse Kürtleri tarih dışı bir topluluk ve halk olarak göremeyecektir. Diliyle, kültürüyle, toprağı ve yönetimiyle birleşik, bağımsız, müreffeh Kürdistan’ın tohumları başlatacağımız savaşla atılacaktır. Biz, böylesi haklı ve kutsal bir davanın neferleriyiz”.

O bahsettiği ülke sanki gözlerinde canlanmıştı. Işıl ışıl parlayan gözlerine o gelecek konmuş gibi o güzel ülkenin sevgili inşacıları olan arkadaşlarının üzerinde göz gezdirdi. Sonra kelimeler ard arda dilinden döküldü:

“Şunu unutmamalıyız; kutsanma, kutsallaşma daima çekilen büyük acıların sonucunda oluşur. Bu merhaleye ulaşana kadar çok büyük acılar yaşadık, ağır bedeller ödedik ve bundan sonra da ödemeye devam edeceğiz. Ta ki özgürlüğümüzü kazanana dek bedel ödemekten çekinmeyeceğiz. Yarın düşmana sıkılacak kurşun aynı zamanda Kürd’ün makus talihine de sıkılmış olacaktır. Herkes bu bilinçle yoğunlaşmalı ve öyle hazırlanmalıdır”.

Bir süre durdu. Boğazı kurumuştı. Suyu soğuk tutan matarasını raxtının sol yanından aldı. Arkadaşlarına yüzünü çevirip birkaç yudum su içti. Söz beklememeliydi. Kelimeler dudaklarının arasında berrak bir akarsu gibi akmaya başladı:

“Mazlum, Kemal ve Hayri’lerin intikamını alma zamanı gelip, çatmıştır. Baş aşağı giden tarihimizin bu lanetli akışını, Abdullah Öcalan arkadaşın öncülüğünde durduracağız. Ve tekrardan halkımızı; tarihinin kutsallarına kavuşturacağız. Eğer bunu yapamazsak Kürdistan halkı, tarih sahnesinden silinecektir. Bu amaçla partimiz tarafından oluşturulan silahlı kuvvetlerimizin örgütü HRK’nin kuruluşunu ve amaçlarını Eruh’ta yapacağımız eylemle halkımıza ve dünya kamuoyuna güçlü bir ses ile duyuracağız. Bu nedenle ilçe merkezini geçici bir süre denetimimize alacağız. Bu eylemle düşmanın askeri ve idari kurumlarına darbe indireceğiz. Ve kölelikten kurtuluşun savaş ilanını yapacağız”.

Tarihi bir andı. Zulme karşı direnenlerin savaşı başlayacaktı. Kürt halkını kölelikten kurtarmaları, dökecekleri kanla mümkün olabilirdi. Köleliğin pençesinden, özgürlüğün dirilişine ancak savaşarak ulaşabilirlerdi. Herkes pür dikkat Egîd’in dudaklarından dökülen kelimeleri ölçüp, biçip anlamaya çalışıyordu.

Egîd bir an sustu. Kulaklar pür dikkat ağzından dökülecek sözlere tekrar odaklandı. Ağustos

sıcağı bütün sesleri içine almıştı. Tekrar sesi yankılandı:

“Son olarak değinmek istediğim bir konu daha var. Yaptığımız bu iş, bir kadın kaçırma veya bir adam öldürme meselesi değildir. Bu iş, bir halkın var olma yok olma mücadelesi ve davasıdır. Biz bu eylemle Türk devletine karşı Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesini başlatacağız. Bu basit ve kolay bir uğraş değildir. Bir avuç diyebileceğimiz sayımız ve oldukça kısıtlı imkanlarımızla halkımızın düşmanına savaş ilan edeceğiz. Bu bir halk savaşıdır. Halk savaşları da daima acılı, zorlu ve uzun olmuştur. Bu eylemden sonra ölüm, tutuklanma, operasyon ve yıkım hayatımızın gündelik bir parçası olacaktır. Eğer içinde bu işe hazır olmayan ya da kendisine güvenmeyen varsa eyleme katılmayabilir. Ben bunu çok iyi biliyorum. Bir avuç olan sayımızla Türk devletine başkaldırmak ve ilk kurşunu sıkmak kolay bir iş değildir. Ama ne olursa olsun Kürd’ün alnına kara bir leke gibi kazınan yenilgi mantığını kökünden söküp atacağız”.

Hareket etmeden önce iştima düzeni aldılar. Egîd silahını omzundan indirdi. Sağ eliyle tuttuğu namlunun ucundan silahının kundağını yere değdirmeden hizasına aldı. Aynı düzeni alan On Dört Temmuz takım gücünün karşısına hazır ol pozisyonunda geçti. Ardından sözler Çirav’ın o akşamına esen rüzgar gibi dudaklarından döküldü:

“Uzun bir konuşma yapacak değilim. Bir süredir hazırlanıyoruz. Gün boyunca dürbünle baktığımız Eruh’a doğru hareket edeceğiz. Burada daha önce belirlediğimiz planlama temelinde hedeflerimize yöneleceğiz. Yapacağımız ilk baskın eyleminin sonucu ne olursa olsun tarihte yerini alacağı kesindir. İstilacı Türk devletinin halkımıza yaptıklarının hesabını bu eylemle soracağız ve yeri geldiğinde bu toprakların iyi bir evladı olarak ölmekten de çekinmeyeceğiz. Gün Türk sömürgeciliği tarafından her türden katliama uğrayan halkımızın intikamını alma ve hesabını sorma günüdür”.

Egîd’in yüzüne yine de bir hüznün çöktü. Bu hüznün o anı göremeyen, davalarına yaşamlarını adayan yoldaşlarına dairdi. Hepsi o an uğruna yaşamlarını feda etmişti.

On Beş Ağustos gecesi, o güne kadar sömürgeci devletlere doğru olan felek ivmesi, yönünü kabire gömüldüğü söylenen bir ülkenin diriliş savaşçılarına doğrultacak mıydı? Görülmeden hiçbir şey bilinemezdi...

On Beş Ağustos Çarşamba akşamı güneş tıpkı bir mum gibi ufuktan kaybolup yerini mehtabın ve yıldızların lacivert, ipekten atlas zeminine bırakınca saatin akrep ve yelkovanı altı buçuğa geliyordu. Silahlarını Kürt halkının kötü yazgısını dize getirmek için çekmişlerdi.

On Dört Temmuz takım gücü kendilerine çok uzun gelen günün ardından Eruh’a doğru yola çıkmaya hazırды.Önce yolları ve telefon hatlarını kesecek pusu grupları, belirlenen yerlere doğru yola çıktı. Karanlık çökünce takımın ana gövdesi görev kollarına göre yürüyüş düzeni aldı. Çirav’ın sarp kayalıklarından tıpkı bir şelale gibi Gelîyê Aş’a doğru usul usul akmaya başladılar.

Takım gücü caddeye ulaştı. Caddenin kıyısında kente doğru yol aldılar. Farlarından askeri bir aracın kendilerine doğru geldiğini görmeleri ve aynı refleksle yolun kenarında gizlenmeleri bir oldu.

Neyse ki önünü aydınlatan arkasını karanlıkta bırakan araç onları teğet geçip, gözden kaybolunca hepsi tekrar ayaklandı. Sessizlik ve gece saldıranın dostlarıydı. Kalp atışları

dışında dünyada tık yoktu. Saat sekizi elli dakika geçiyordu. Şehir merkezine hayalet gibi giren On Dört Temmuz takım gücü, gruplar halinde hedeflerine doğru mevzi alıyordu. Yok edilmek istenen Kürt halkının var olma savaşının başlamasına ramak kalmıştı.

Sokaklarda tek tük insanların sesleri duyuluyordu. Nefesler tutulu, gözler hedefte, eller tetikteydi. Herkes ilk kurşunun sesini bekliyordu. Saniyeler birbirini kovalıyordu. Baskın grubunun komutanı Erdal ve yardımcısı Selim, nizamiyenin önüne ulaştılar. Nöbet tutan asker bir şeyler mırıldanıyordu. Kim bilir neye ve kime kızmıştı.

Erdal, ilk kurşunu sıkmak için nişan aldı. Nefesinde düzensizlik yaşanınca bir süre daha kıpırdamadan durdu. Yaşadıkları tüm zorluklara o an için katlanmışlardı. Açlık, soğuk, ölüm, ihanet, yorgunluk, uykusuzluk, yokluk, dışlanma, yani çektikleri, yaşadıkları ve karşılaştıkları her şey ama her şey gözlerinin önüne olduğu gibi saniyeler içinde geldi.

Gezden arpacığı gördü. Askerin kafasına nişan aldı. Tetiği okşadı. İçinden: 'Yok hayır' dedi. Ya ilk kurşun sekerse? Namluyu az indirdi. Göğsü genişti ve çekirdek mutlaka bir yerini delerdi. Kalp hizasını esas aldı. Bu kez kurtulması imkansızdı. Ay ışığından faydalanıp namluyu sabitledi. Parmağı ikinci kez tetiği okşadı. Nefesini tutmuşken tetik boşluğunu aldı. İçinde bin bir heyecan, sevinç, haykırış, ölüm, zulüm, başarı ve korku vardı. Hepsiyle cebelleşti. Orduya, jandarmaya, devlete kurşun sıkmanın ne demek olduğunu biliyordu. Biliyordu bilmesine de bilme uygulama anında farklı olurdu. Korkunun, sıcaklığın, terin bu kadar basmasının nedeni oydu.

Kulübede görünen bir insan olabilirdi. Ama vasfı, ismi, cismi korku imparatorluğunu kurmuştu. İnsanın ödü ve yüreği ondan kopuyordu. İki jandarma bir köye gitse hepsini anadan üryan bırakıp, yaşlıların, gençlerin sırtına binip köyün ortasında dolaştırıyordu. Jandarmaya göre onlar kölelerdi. Ve kölelere yapılan her şey mübahtı.

Bu güce kurşun sıkmak öyle kolay değildi. Elini tetikten çekti. Korkuyor muydu? Kendisi de bilemedi. Bunun ardı arkası da vardı. O zamana ulaşmak için türlü türlü, insanın aklına gelmez zorluklarla karşılaşmışlardı. Ama o mermiden sonra bin kat fazlası da olabilirdi. Öfkelenildi. Gözlerinden adeta ateş kıvılcımları geceye yayıldı. Öfkeleri her zorluğa karşı ayakta kalmalarına olanak vermişti. Ama o an öfkesi kendisine karşı gelişti. Sonuçta hasmı da onun gibi bir insandı. Ordu elbise ve insandan ibaretti. Bu denli abartmaya, büyütmeye ve tanrısal bir güce büründürmeye ne hacet vardı.

O an anladı ki ilk mermiyi içindeki düşmana sıkması gerekirdi. Bu yüzden savaşta patlatılan ilk kurşun: 'İçimize sinmiş, düşman gerçekliğine vurulur' denmesi bu andan kalma olabilirdi. Burnundan nefesini üfledi. Tetiğe elleri titremeden çöktü. Göğsünün en derininden bir rahatlama soluğu:

"Oxx" diyen sesine karıştı.

Namlunun ağzından sarı, kırmızı cehennem ateşi fışkırdı. Devlet adamı olan anlı şanlı kepli asker kulübede yere yığıldı. Ah demeye inlemeye bağırıp, çağırmaya vakti bile olmadı.

Dr. Baran Bisiving güllmesini takmış hazırды. Silahı omuzuna aldı. Tecrübesi olmadığından basınçtan kulağı etkilenmesin diye ağzını açık bırakacağı yerde iki yanağı kerpetenle açılmaya çalışılsa bile başarılı olunamazdı. Roket önünde ateş arkasında sağında solunda korkunç bir sesle duvarı delip karakolun ikinci katında patladı. Ardından öfkeyle köpüren volkanların

kıvılcımları gibi kurşunlar, el bombaları karakolu bir anda cehennem yerine çevirdi. Askerler uzandı. Bu hayal, rüya veya kabusa benzemiyordu. Ama nasıl da bu kadar çok üst üste hem de devlet adamlarına, jandarmaya saldırmaya cesaret ediyorlardı. Ağrı dağına gömölüp üstleri betonla örtülmemiş miydi? Çoğu sürgün de aç, sefil, rezil ve perişan olmamışlar mıydı? Devletin her türlü tecavüzüne uğramış, dilleri yasaklanmış bu yabani yaratıklar nasıl da bu kadar cüretkar davranıyordu. Askerlerden kimisi silahını kapmış, kimisi fırsat bulamadan duvarın dibinde başını tutmuş, yüce Allah'tan medet umuyordu.

devam edecek